

Mathilda Roos

*"Icke att jag redan har fattat det... men jag får
därefter..." En psykologisk studie efter Bibeln*

Stockholm. Evang. Fosterlands-Stiftelsens förlags-expedition. 1896.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/RoosM/titlar/IckeAttJagRedanFattat/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb8222762-faksimil>

Sw. Sand.
Teol.
Erb.
(1890)

EN PSYKOLOGISK STUDIE
EFTER BIBELN

“Icke att jag redan har fattat det...
men jag far därefter”

AF

MATHILDA ROOS

STOCKHOLM

EVANG. FOSTERLANDS-STIFTELSENS FÖRLAGS-EXPEDITION.

1896

Pris: 20 öre.

Kungl. biblioteket

0 0000 000085559

“**I**cke att jag redan har fattat det . . .
men jag far därefter“

EN PSYKOLOGISK STUDIE EFTER BIBELN

AF

MATHILDA Roos.

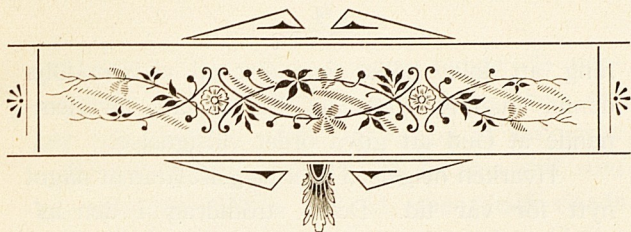
STOCKHOLM

FOSTERLANDS-STIFTELSENS FÖRLAGS-EXPEDITION.

STOCKHOLM
ANDRÉENS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG
1896.

Det har på senare tider stundom inträffat, att inom kristna kretsar ordet *helgelse-lära* eller blott *helgelse* framkastats, och att detta ord plötsligen, likt en tändande gnista, uppväckt ett meningsutbyte, som inom några ögonblick fått en liflig, ja kanske till och med något hetsig karakter.

Det har äfven inträffat, att detta lilla ord gifvit anledning till bekymmer och oro i uppriktiga kristnas hjärtan, framkallat jämförelser och granskningar, hvilka slutat med det klagande, spörjande utropet: "men om så är, om detta är att vara kristen, om detta är krafvet, som ställes på oss för att vi skola våga säga oss vara öppna för Guds andes verkan, hur står det då till med mig och mitt inre?"

Jag tror därför att det icke kan vara emot Guds vilja att uttala några möjligen klargörande ord härom. Ingalunda är det min mening att härmed låta påskina, att jag skulle kunna reda frågan; men då vi känna en inre Andens ma-

ning att tala, håller jag före att vi böra följa denna maning efter det ljus vi fått, öfverlemnande åt Gud att gifva ordet välsignelse.

Hvarken helgelsen eller helgelseläran är något nytt för vår tid. Detta strömdrag i den levande vattufloren har alltid funnits där; det är så gammalt som kristendomen själf, dess källa är att söka i samma gudomliga jordmån, ur hvilken framsprungit alla de kristna fundamentala sanningar, på hvilka millioner och millioner lefvat och dött.

Och ändå är den andliga rörelse som i vår tid gör anspråk på benämningen *helgelselära* en af de modärnaste, ja den är just det fälttecken, som utmärker den, om jag så får uttrycka mig, yttersta vänstern af de olika religiösa lägren.

Huru sammanställa dessa bägge mot hvarandra stridande fakta? Hur kan denna gamla lära, som första gången formulerades, då Jesus uttalade orden: "jag helgar mig själf för dem, på det att ock de må vara helgade i sanning", på samma gång förefalla så ny, så revolutionär, att den nästan förskräcker och upprör en del kristna?

På samma sätt som arbetarefrågan och socialismen äro barn af detta århundrade, men ändå funnos till för ett par tusen år sedan den

gången då Menenius Agrippa tamde de upp-
roriska folkhoparne med den bekanta fabeln om
hur hela kroppen lider, då någon af lemmarne
nekar att göra sin tjänst; på samma sätt som
kvinnofrågan tillhör vår tid, men ändå visade
sig i kraft och handling redan den dag då Ze-
lofhads döttrar trädde fram till Mose och inför
Herren Gud kräfde arfsrätt tillika med sina
bröder.

Så har äfven helgelseläran i alla tider, fastän
under olika form och namn, framträdt i Guds
församling. Hvad var medeltidens mysticism,
hvad voro de så kallade "Collatiebröderna", ur
hvilkas krets utträdde män sådana som en To-
mas a Kempis, annat än en reaktion mot ett
stelnadt andligt lif, ett uttryck af större kraf på
helgelse, på ett innerligare, djupare samlif med
Kristus?

De stora religiösa lifssanningarna: behovet
af frälsning, försoning, helgelse äro, liksom ström-
ningarna inom mänsklighetens själiska lif: för-
dran på social rättvisa, jämlikhet o. s. v. i själfva
verket *aldrig* nya. Såsom embryo ha de fun-
nits lika länge som människohjärtat klappat; vi
kunna se yttringar däraf i vildens syndaoffer, i
den hedniske vises etiska spekulationer. Men
det har funnits tider, då dessa andliga och sjä-
liska rörelser varit kväfda, varit skenbart slock-
nade i hedendomens och syndalifvets mörker;

andra tider då de framträdt i förvridna, af köttsligt påhäng bortkonstlade former; och slutligen lyckligare, ljusare tider, då sanningen strålat klar, och Guds afsikt med sina barn blifvit förstådd af troende, ödmjuka hjärtan.

Nu uppstår nästan af sig själf den frågan: huru framträder för närvarande helgelseläran? Männe förvriden eller sann? Männe förkonstlad och fördärfbringande eller präglad af kraft och lif?

Jag afstår här alldeles från att tala om det så kallade "helgelseförbundet" eller några andra liknande särskilda föreningar, hvilkas grundsatser och verksamhet äro mig fullkomligt obekanta; jag vill endast tala om själfva den andliga strömming, den, så att säga, helgelseerörelse, som för närvarande går igenom det religiösa lifvet, likt ett mäktigt stigande vågsvall. Jag vill här beröra "helgelseläran" endast sådan som den kommit till min kännedom genom samtal, och genom läsande af öfver detta ämne skrifna böcker.

Innebörden i denna lära, frågan som så ofta dryftas och uppväcker så häftigt motstånd i många sinnen tyckes mig vara, huruvida Guds ande kan och får redan under vår lefnadstid på jorden *helt* borttaga synden ur våra hjärtan. Jag hoppas att nu ingen missförstår mig och sammanblandar *frälsning* och *helgelse*; här talas icke om vår rättfärdiggörelse inför Gud

genom Kristi försoning, som är en handling, en gång för alla utförd och avslutad, utan om *Kristi andes* kraft att *helga* oss, det vill säga borttaga den inneboende synden i alla dess olika yttringar, hvilket är ett fortgående arbete, och som åstadkommer en utveckling, en evolution inom oss.

Med full afsikt talar jag här om *Kristi ande*, den *helige ande* och ej om *Kristi blods* kraft att *helga* oss. Jag anser nämligen, på skriftens grund, att Kristi blod har en annan uppgift i den stora försonings- och helgelsehemligheten. Det är *en gång för alla* utgjutet, för att *en gång för alla* utplåna vår skuld inför Gud och rena, det är att befria oss från den syndaskuld, den besmittelse inför Gud, som gjorde det för oss omöjligt att nalkas honom. Blodet har köpt oss fria från syndaskulden och från tråldomen under synden, blifvit den evigt gällande grund, på hvilken vi genom tron *äro* Guds barn. Anden fullföljer blodets verk och för oss framåt på den kungliga väg, Jesu död öppnat för oss, och fullbordar så vår helgelse. I skriften kallas ju ock den helige ande "sanningens ande", han som skall säga oss *hela* sanningen; där talas äfven om Andens utgjutande, såsom om en bestämd tilldragelse, den där åstadkommer ett "före" och "efter" i en kristens lif.

Det kan ligga en fara fördold i att sammanblanda blodets och andens verk i och för oss, och att allt för *ensidigt* framhäfva helgelsens vikt och nödvändighet. Helgelseläran *kan* mynna ut i en osund mysticism, ja, utdragen och snedvriden, som själafienden för visso skall lyckas göra den, om vi ej äro vaksamma, kan den starka betoningen af helgelsen på försoningens och nådens bekostnad göra den till ett slags gärningslära, där heligheten, fullkomligheten, renheten blir så att säga tyngdpunkten i vårt andliga lif, under det att försoningen, friköpandet från synden ställes liksom i bakgrunden. Själftva frälsningsfröjden blir, utan att helgelselärans anhängare hvarken vilja det eller äro medvetna därom, på detta sätt fördunklad; de härliga orden: "så är nu ingen fördömelse mer för dem som äro i Kristus Jesus" mista något af sin underbara gloria genom den öfvervägande vikt som tilldelas helgelsen. Och, liksom i det ensidiga förkunnandet af nåd och försoning utan nog starkt påpekande af åtföljande helgelse lurar faran af andlig slapphet och försoffning, så innebär en alltför öfverdrifven betoning af helgelsen möjligheten till egenrättfärdighet och gärnings-träldom. Må Herren hjälpa oss att vaka och bedja, så att vi ej afvika från evangeliets raka väg — själafienden skall ej försumma att utleta

hvarje den minsta möjlighet som kan komma oss att ursåra! —

Detta i parentes; vi återvända nu till själfva helgelsefrågans innebörd och karaktär.

Jag har hört uppriktiga, lefvande kristna i denna fråga ifrigt stå emot hvarandra, jag har hört den ena framhålla, att Guds ande *helt* kan befria oss från synd, och motparten med ifver bevisa att detta strider emot Guds ord: "om vi säga att vi icke hafva synd, så bedraga vi oss själfva, och sanningen är icke i oss." 1 Joh. 1: 8.

Och när jag hört dylika påståenden har jag tänkt, att de tvistande bägge två ha rätt, att striden egentligen är en ordstrid, att den blott beror på oförmåga eller motspänstighet att följa en annans tankegång, på envisheten att så ihärdigt fixera olika sidor af en sanning, att de talande ej märka att de egentligen mena alldeles det samma. Ty hvarje sanning är liksom prismat skarpt facetterad, bryter sig i många färger, och blott om mitt öga vaktar sig för att fastna på *en* slipning, en färg, kan jag uppfatta den rika mångfalden i ljusets och sanningens enhet, det vill säga uppfatta själfva ljuset.

Låtom oss här framställa en fråga, på hvilken alla kristna utan åtskillnad skola gifva ett jakande svar, nämligen denna: Har Kristi Ande makt att befria mig från *någon* enda synd, *något* enda syndabegär af de många som

bo i mitt inre? Finns det väl någon kristen, som ej kan vittna om att åtminstone *en enda* synd eller syndabegär, t. ex. en böjelse för fåfänga, för osanning, för nöjeslystnad eller dylikt, har verkligen Guds ande fått rena, ja till och med befria mig ifrån? Märk väl, när jag säger befria, menar jag ej att detta syndabegär icke *kan* lefva upp, men det är genom andens helgande så domnadt, så kufvadt, att det ej plågar mig mera än ristningarna i ett för längesedan ingroddt, ärradt sår.

Om vi således utgå från denna premis, som jag tror vara bevisad, så kunna vi därpå bygga det påståendet, att om Kristi Ande kan befria mig från *en* synd, *ett* syndabegär, så förmår han äfven befria mig från alla. Ingen kan utsätta någon gräns för hans arbete, ingen kan våga säga: "ja, *detta* kunde han befria mig ifrån, men icke *detta*; så mycket kunde han vinna, men ej *mera*." Ha vi blott medgifvit att han kan befria från *en enda* synd, så är fältet för hans arbete öppet och obegränsadt. Detta är ju blott den enklaste och påtagligaste sanning.

I *teorien* måste vi således medgifva *möjligheten* af syndfrihet på jorden. Guds ande åsyftar med sitt arbete ingenting mer och ingenting mindre än *fullkomlig helgelse*. Detta är det mål han eftersträfvat, *Kristus* själf är modellen, som den gudomlige konstnären söker efter-

bilda, då han omdanar vårt inre; det är således *fullkomligheten* han har till mönster.

Men i praktiken, i verkligheten, månne det någonsin lyckas anden att här på jorden vinna detta mål, att helt utmejsla denna bild?

Innan jag söker besvara den frågan måste jag dock på det skarpaste betona, att jag med *fullkomlig helgelse* här menar det inre lifvets, hjärtats, sjäslifvets helgande. Om man däremot endast afser en yttre, ostrafflig vandel, måste vi enligt skriften och äfven på grund af de förebilder en hel del kristna gifvit oss af ett oförvitligt lif, förvisso tro att full helgelse är möjlig. "De voro båda *rättfärdiga* inför Gud och vandrade *ostraffliga* i alla Herrens bud", säger evangelisten om Johannes döparens föräldrar. "I ären vittnen, och äfven Gud, huru *heligt, rättfärdigt* och *ostraffligt* vi *uppträdde* (märk: *uppträdde*, således i det yttre!) hos eder", säger Paulus till Tessalonikerna; "varen *fullkomliga*" uppmanar oss Kristus; "på det I *icke* mån *synda*" skrifver Johannes; "en biskop bör vara *ostrafflig*" ... "klädde i *rättfärdighetens* pansar", uppmanar Paulus, o. s. v.

Kanske skulle därför frågan riktigare framställas så: kan verkligen Guds ande taga bort synden, ej blott ur vårt yttre lif, men ur vårt inre sjäslif? Kan någonsin vår fantasi bli så renad, att fläckande bilder aldrig draga därigenom

vår känsla så helgad, att förrädiska lidelser aldrig skaka den, vår tankevärld så fri, så beherskad, att frestelsen ej får någon makt däröfver? Ty detta, endast detta är idealet, är fullkomlighet, är syndfrihet — är *Kristus*.

Nej, icke här i tiden vinnes det målet; det material, med hvilket anden arbetar, är för hårdt, för oböjligt; hur outtröttligt, hur kraftigt han än må verka, hur renande den heliga elden än må brinna inom oss, hur än slagget gång på gång bortrensas; den stund, då bilden blir färdig, det ögonblick då slagget är så borta, att den gudomliga förebilden helt kan speglas i den rena metallen, faller ej inom denna tidens hushållning.

Guds ande äger visserligen i sig kraft att helt göra oss syndfria, det är den sanna punkten i helgelseläran. Men Guds ande förmår aldrig, till följd af materialets hårda motstånd, helt göra det i denna tid, det är den praktiska, på bibeln stödda sanning, som bildar den skarpa motsättningen. Förenade till ett bli dessa bägge motsättningar — de olika sidorna af samma sak — den fullödiga sanning som skriften ger oss, då hon talar om fullkomlighet och helighet och på samma gång om ständigt vidlådande synd.

Af detta följer att helgelsen i mycket beror på hurudan den naturliga begåfningen är,

det vill säga hurudant det material är, med hvilket anden arbetar.

Måste anden arbeta med ett hårdt, oböjligt material — en illa utrustad, styfsint, högmodig, lömsk naturlig människa — så blir äfven arbetet hårdt och långsamt. I andens rike, liksom i naturens, finnas inga hopp, inga motsägelser, allt sker logiskt, konsekvent, organiskt. En melanholiker blir aldrig genom andens inflytande en sangviniker, den som har disposition för tungsinthet, för oro och ovisshet, får alltid behålla en lutning åt dessa karaktersdrag, om än glädjen i Gud kan bli så djup och innerlig, att smärtans och vemodets udd liksom afbrytes. En häftig människa kan, åtminstone tidtals, genom Guds ande bli bevarad från utbrott af vrede, ja anden *kan* till och med göra henne så stilla, att hennes väsende blir liksom förvandladt, men den rörliga känslan, det häftigt flytande blodet, den skvallrande rodnaden, elden i blicken förändras ej. Gud *kan* ej, emedan han ej *vill* bryta sina egna lagar, göra en liflig, orolig, starkt kännande människa till flegmatiker. Guds ande böjer, ombildar, utvecklar det material, på hvilket han arbetar, framlockar dolda möjligheter, kväfver förstörande anlag, men han utbryter aldrig *en enda* länk i den inre evolutionens oslitligt sammanlödda kedja.

Grundtonen i vårt naturliga temperament, våra medfödda anlag blir alltid kvar, på samma

sätt som vårt yttre under vissa förhållanden kan förskönas, förädlas — eller också tvärtom — men själfva dragens linjer dock alltid förbli desamma.

Denna den naturliga begåfningens betydelse i andens rike blir emellertid, troligen af brist på psykologiska insikter, vanligen underskattad. De utanför troslivet stående mena i allmänhet, att frälsning är det samma som att bli fri från synd och frestelse, och litet hvar af de kristna kan måhända erinra sig, att före sin omvändelse såg han på de troende som på en grupp af felfria helgon. Vi, som äro inom troslivet med dess många erfarenheter, vi veta emellertid att frälsning ej är detsamma som helgelse, just på grund af att frälsning är en bestämd, en gång för alla afslutad, i ett visst tidsmoment fallande handling, och helgelsen är ett fortlöpande, en utveckling, en evolution.

Detta förklarar hvad som annars tyckes vara en nästan vidrig abnormitet, nemligen att en del kristna så ofta göra sig skyldiga till påfallande fel och svagheter, och att det kan finnas pånyttfödda, som äro vida mindre sanna, finkänsliga, storsinta än opånyttfödda, af naturen ädla människor.

Men då vi göra dessa, som det tyckes nedslående iakttagelser, ha vi betänkt hur mycket sämre, hur mycket mera fallen den svaga, felande

kristne skulle vara, om ej Guds ande hjälpte honom under hans stapplande försök att vandra framåt på lifvets väg, eller hvilka härliga skinande ljus dessa "naturädla" skulle blifva, ifall omvändelsens och helgelsens verk finge äga rum i dem?

Må ingen här göra den invändningen att ofta nog just flere af dem som vi kunna kalla "skinande ljus", en Augustinus, en Franciskus, en Bunyan, en Sellergren m. fl. före sin omvändelse varit alldeles motsatsen. Här föreligger en väsentlig skillnad; anden har här icke haft att arbeta med ett odugligt, tarfligt material, han har haft att draga upp ett rikt, härligt sådant ur den dy, hvori djäfvulen neddragit det. En rikt utrustad, men djupt sjunken människa, kan genom Guds andes arbete bli en lärare och ledare, en pelare för Guds församling, men en af naturen småaktig, simpel, inskränkt blir det aldrig. Men hon kan bli frälst, omvänd, och en gång fri och härliggjord.

Detta är ingalunda några författarefantasier, det är psykologiska iakttagelser, som vi närmast och säkrast kunna se bekräftade i skriften, där alla Guds helige in i det sista bibehållit *grundtonen* af sin karakter. Kunna vi icke t. ex. på hvarje blad af Johannes Uppenbarelse känna igen den eldige, svärmiske lärjungen, som Jesus älskade, ja, det finnes en sådan psykologisk släkt-

skap mellan Johannes' fem skrifter, ett så skarpt framträdande personligt drag, att, då vi läsa dem, tycka vi oss förnimma hur samma brinnande hjärta klappar emot oss från hvarje rad. Är ej Paulus, den härlige, så outsägligt högt benådade Paulus, är han ej densamme, se vi ej framträda samma karaktärsdrag, samma oböjliga, oryggliga beslutsamhet, samma förmåga att *helt* gifva ut sig, då han älskar Herren Jesus, som då han förföljer honom? Och känna vi icke igen Petrus, då han "skrymtar med judarne", då han med öppen famn kommer emot den nyomvände, af andra med misstro betraktade Paulus, är han ej alltid samme entusiastiske, lättrörde Petrus, som visserligen stundom blef öfverrumplad af sin naturs sämre instinkter, men som också var mäktig af en hänförelse, en innerlighet som få?

Skola vi nu låta nedslå oss af dessa fakta, skall den tungsinte, den häftige känna sig tryckt af tanken att han aldrig helt kan bli befriad från sin gamla människas bojor?

Långt därifrån, vi skola fröjdas åt och tacka Gud för att det finnes en helgelsens väg, att vi genom Guds nåd få vandra därpå, om än med vacklande osäkra steg, att fastän vårt ideal är så högt och stort, att vi aldrig här nå det, kunna vi likväl känna dess ande i våra hjärtan, styrkande och stödjande oss i fall och frestelser.

I själfva begreppet ideal ligger inneslutet omöjligheten att hinna det. Hade jag hunnit det, *kunde* jag här i tiden hinna det, vore det ej mera värdt namnet ideal; sträfvan, verksamhet, utveckling skulle då upphöra, men ett dylikt tillstånd är oförenligt med *tiden*, där allt är oafbruten, rastlös rörelse. Ja, om en kristen här kunde hinna sitt ideal: fullkomlig helgelse och syndfrihet, då skulle det vidunderliga inträffa, att en sådan människa icke längre *behöfde någon frälsare*, ej behöfde Kristi nåd och förtjänst. Detta låter omöjligt, ja, hädiskt, men det är icke annat än logiskt utdragna konsekvenser.

Nej, vårt höga ideal, den kristna fullkomligheten, syndfriheten, hinna vi aldrig här; så länge vi äro i denna hyddan, skall synden kvälja oss, och ofta nog skall det kännas tungt och mörkt inom oss, liksom ginge vi tillbaka och ej framåt i helgelse. Men ännu en gång, låt oss ej misströsta, ej uppgifvas häröfver. En konstnär, om än aldrig så rikt begåfvad, som arbetar för att böja marmorn eller färgen eller ordet efter sin inspiration, *vet* att han *aldrig* kan hinna den idealbild, som bor inom honom och som på samma gång flyr honom i ett oupphinneligt fjärran; ja, ju större konstnär han är, ju mera världen genljuder af hans pris, desto innerligare skall han själf känna sin andes begränsning. Om vi frågade världens största snille, om vi kunde ha

aflockat bekännelsen från en Michel Angelo, jätten, som tvang marmorn att liksom vibrera af livvets pulsslag, så skulle vi ha fått höra honom med vemod och längtan betyga, att han var fjärran från sitt ideal, just emedan det var så oändligt högt och stort.

Men har detta medvetande nedslagit hans mod, minskat hans arbetskraft? Ack nej, fastän han visste att han aldrig kunde hinna sitt mål, fastän han själf ofta tyckt sig mer och mer aflägsnad därifrån, har hans sträfvan, hans kärlek, hans längtan efter idealet blifvit mer och mer ihärdig och brinnande.

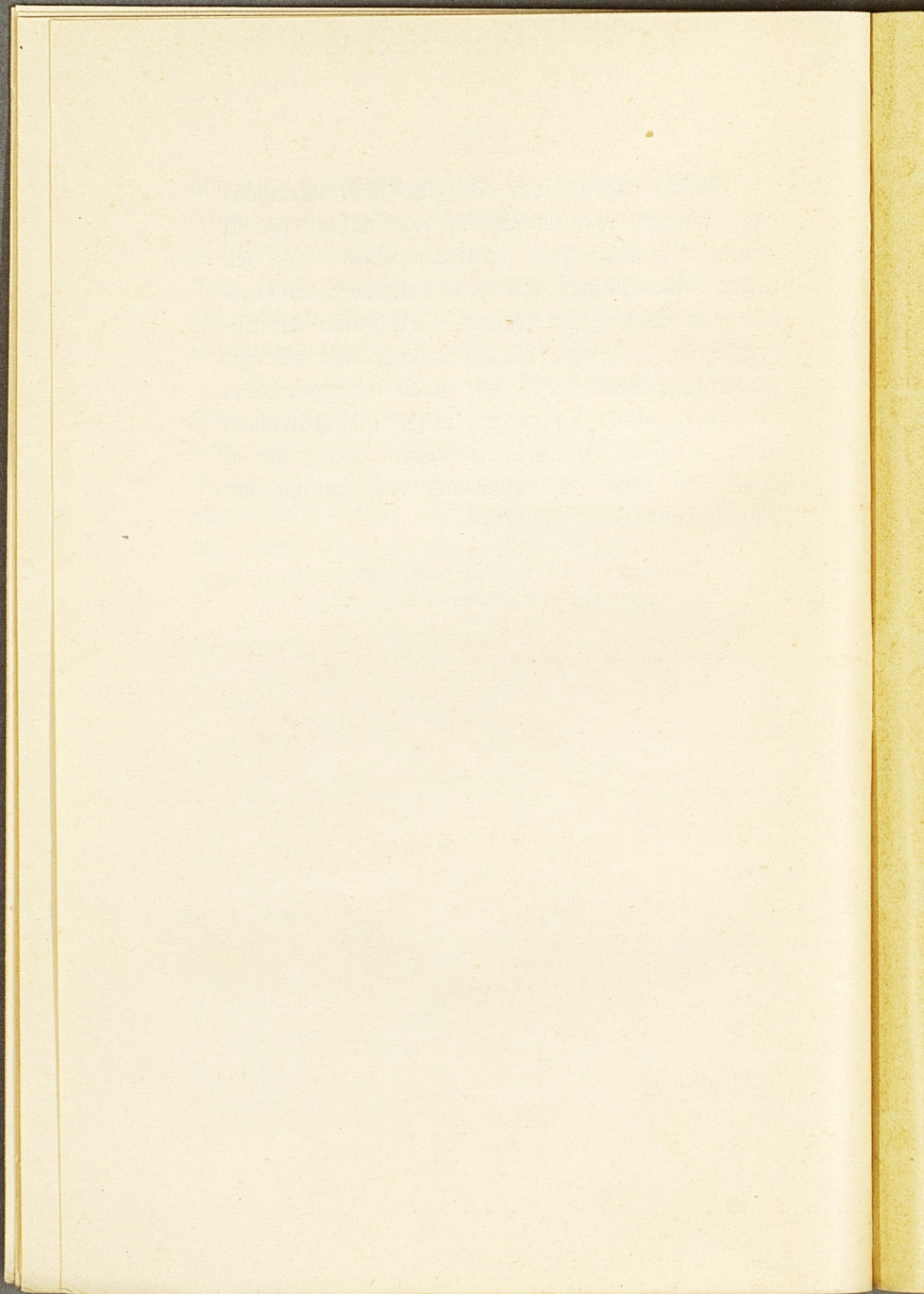
Så ock med den kristne. Äfven hans ideal, Kristus, den fullkomliga helgelsen, syndfriheten bor och lefver i hans inre, men flyr honom på samma gång i ett här nere oupphinneligt fjärran. Och, för visso, ju mera helgad en kristen är, ju mera anden får utföra sitt verk i honom, ju mera kraftig och brinnande hans kärlek är till Kristus, dess lifligare skall han, liksom den sanne konstnären, känna hur oändligt mycket som fattas honom. Just emedan idealet blifvit så stort, så lefvande för honom, just emedan han fått blicken öppen för dess gränslösa skönhet, skall han känna sina egna brister stora och förmörkande, och medan världen prisar honom och kallar honom ren och helgad, måste han inför sin Gud bekänna sig vara den störste af syndare.

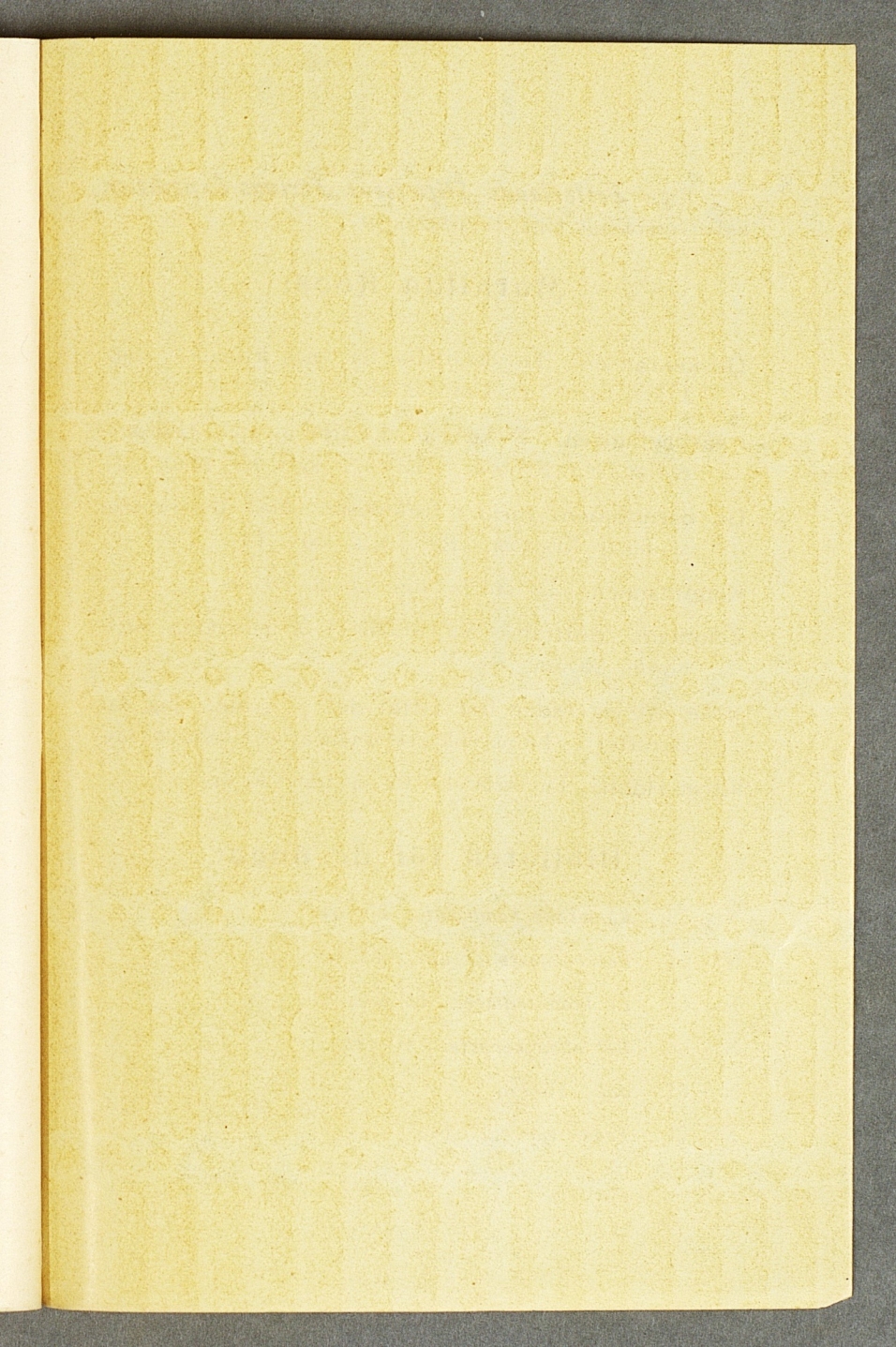
Så låt oss då icke förtvivla öfver vår andes begränsning, icke modfällas vid tanken på att striden, utvecklingen, sträfvan tillhör oss och tiden, fullkomlighet och hvila evigheten och Gud. Låt oss blott jaga framåt, förgätande det tillrygga är, och med blicken stadigt fäst på vårt gudomliga ideal! Låt oss, glade i hoppet att vi *en gång* skola hinna det, tålige i bedröfvelsen öfver syndens anfäktelser, vissa i tron, att vi dock äro inne på helgelsens väg, sjunga den gamla, segervissa sången:

«En morgon *utan synd* jag vakna får!

En morgon glad hos Frälsaren därhemma!»

Från *Fosterlands Stiftelsens Förlags-Expedition*
hafva utkommit följande arbeten af

Mathilda Roos:

Önskekransen. En berättelse för unga kvinnor. Häft.
1 kr., kart. 1,25, klotb. 2 kr.

I vårbrytningen. Teckningar ur barnens värld. Illustre-
rad af Jenny Nyström. Häft. 1,25, kart. 1,50, klotb. 2,25.

Ur barndomens värld. Berättelser. Med illustrationer
af Jenny Nyström. Häft. 1,50, kart. 1,75.

Klippmannen. En studie efter bibeln. 20 öre.

Zelofhads döttrar. En studie i kvinnofrågan efter
bibeln, 25 öre.

**"Icke att jag redan har fattat det . . . men jag far
därefter".** En psykologisk studie efter bibeln, 20 öre.

Karin Holm. En berättelse för mödrar, 20 öre.

Bibliotek för de unga:

N:o 63. *Kärlekens hemlighet.* 15 öre.

N:o 64. *Det roligaste af allt.* 15 öre.

N:o 65. *En liten tviflare.* 15 öre.

N:o 66. *Det allra käraste.* 10 öre.

N:o 67. *Jul.* 15 öre.

N:o 75. *Fader vår.* 10 öre.